

DE REIS VAN DE VIERDE WIJZE

Het wordt een
levenslange tocht;
het Kind is niet
waar hij het zocht.
Moeizaam, eenzaam
is zijn reis,
toch trekt hij voort,
tot elke prijs.

Het zoeken, dat
steeds weer begint,
dat hunkeren
naar het Koningskind . . .
Wat voert God hem
langs vreemde wegen!
Maar waar hij gaat
daar brengt hij zegen.

Dan, levensmoe,
totaal berooid,
verzucht hij: „Kind,
ik vind je nooit!”
Maar zie, daar breekt
de hemel open
en klinkt, als antwoord
op zijn hopen:

„Kom, wijze man
Mij nu aanschouwen;
vier 't eeuwig feest
met Mijn getrouwen.”
„Maar,” stamelt hij,
„wat deed 'k voor U?”
„Alles,” zegt het Kind,
„aanbidt mij nú!”

„Want Ik was ziek,
jij zorgde voor Mij;
gevangen was Ik,
jij kocht Mij vrij;
jij troostte mijn
peilloos verdriet,
Ik kreeg jouw schatten
al wist je 't niet.

De allerarmsten
heb jij gekleed;
het was voor Mij
ál wat je deed.
Kom daarom binnen,
vierde wijze,
rust uit nu van je
levensreize.”

Volmaakt is nu alles;
o, diepste verrukking;
al leek eerst zijn reis een volkomen mislukking!

A. G. LAMERIS-BOLT